

Інтернет, Санта Клаус і чарівна казка

Петро Рух

Коли Рабіновича спитали, хто познайомив його з його дружиною, він відповів:

— Я нікого не звинувачую.

Подібно цьому славнозвісному герою одеських анекдотів, я теж нікого не звинувачую, але на відміну від нього, хочу ще й подякувати всім винахідникам, причетним до створення інтернету. Адже наша лавсторі розпочалася саме завдяки цьому корисному винаходу. Любі сере Тімоті Джон Бернерс-Лі, пане Вінтоне Ґрей Серф, пане Роберте Елліот Кан та інші генії, що сплели віртуальну мережу, яка з'єднала наші серця, дуже вам дякую. Прочитайте нашу лавсторі й дізнайтеся, наскільки добру справу ви зробили.

Отже, того дня я увімкнув свій комп'ютер, під'єднав його до віртуального світу і подивився у свою віртуальну поштову скриньку. Там був віртуальний лист, розісланий підписникам групи, членом якої я був, що містив аудіо файл з саркастичною пісенькою на музику композиції "Girl" групи "Бітлз":

"Я спізнився, й ти мене чекала стільки часу!

Та все пробачаєш ти мені.

Я купив тобі два черствих пиріжечка з м'ясом.

Потім ми сиділи у кині.

Ах, Галю, Галю.

А в кині була така цікавая картина!

Хтось когось по голові лупив.

Потім ми взяли в аптеці три презерватива

І щось від прищів та від лупи.

Ах, Галю, Галю..."

Мелодія сповненої романтики бітлівської "Girl" піддавала пісні гротеску. Співала дівчина. Прекрасним, чарівним голосом.

Я негайно відповів на лист (при чому мою відповідь отримали всі учасники групи — саме в такий спосіб в ній було влаштоване спілкування): "Пісня дуже прикольна. Виконання просто супер. Хто автор? І хто виконавиця? Цікаво було б послухати щось ще з їхнього репертуару".

Відповідь від автора листа була така: "Автор і виконавиця пісні мені невідомі".

Але кількома днями пізніше я отримав емейл від незнайомої мені Орести Полісяниної з таким змістом: "Добрий день, Оресте! Я — підписниця групи "Любителі пісень українською", в якій ти висловив свою оцінку моїй пісні "Галю". Що, вона тобі так сильно сподобалася? Я — її авторка і виконавиця. Можу надіслати тобі інші мої пісні, якщо хочеш. Я не написала б тобі цього повідомлення, якби твоє ім'я не було Орест. Щось у цьому є. Бувай! Ореста".

Хоча, напевно, коли Олеси знайомляться з Ольгами, а хлопці Олександр з

дівчатами Олександрами, це теж цікаво, але ж Орест і Ореста — імена доволі рідкісні, тож я розумів, чому моє ім'я вплинуло на те, що Ореста мені написала, якщо це все не було брехнею, вигаданою з якоюсь підступною метою або просто задля розваги.

"Привіт, Оресто! — відповів я віртуальній дівчині з ціллю перевірити її реальність. — Це круто! Напиши мені, будь ласка, номер свого телефону, якщо ти не проти. Я хотів би з тобою поговорити".

"Хочеш почути мій голос, щоб переконатися, що пісню співаю дійсно я? Прошу: [номер телефону]", — була відповідь.

Я зателефонував. Це була вона. Той самий прекрасний, чарівний голос.

— Можу заспівати, — засміялася вона. Сміялася вона теж дуже гарно.

— Заспівай, будь ласка.

— Я спізнився, й ти мене чекала стільки часу! Та все пробачаєш ти мені. Я купив тобі два черствих пиріжечка з м'ясом. Потім ми сиділи у кині. Ах, Галя, Галя... — проспівала Ореста.

— Де ти живеш? — спитав я, коли вона припинила співати.

— У Ковелі. А ти?

— Я в Одесі. Надійшли мені, будь ласка, інші твої пісні.

— Добре. Бувай!

— Бувай!

Інші її пісні, які вона мені надіслала на пошту, мали приблизно такий самий стиль та зміст, що і "Галя". Їхня основна думка була така: любов і чарівні казки про принцес та принців вигадані, щоб дурити дітей, так само як Санта Клаус. Вона співала їх теж без інструментального супроводу. Один лише її голос. Він дійсно був надзвичайно гарним. Я навіть записав ці пісні собі на лазерний компакт-диск разом з іншими українськими піснями, які я любляв слухати.

Впродовж кількох років я отримував від Орести її нові пісні. Одну-дві пісні на рік. А потім вона припинила їх мені слати, мабуть, через те що припинила їх писати.

Пройшли роки. Ми зробили Революцію Гідності, після якої прямо з Майдану відправилися на Донбас захищати Україну від кацапів. Це була жорстока війна з великими втратами, перемогами та поразками. Одного разу до нашого добробату прибула дівчина неймовірної краси. Справдешня казкова принцеса. Її взяли снайперкою в першу роту (я був у другій). І вона відразу почала круто валити кацапів. Казали, що вона була кандидаткою в майстрині стрілецького спорту. Її позивний був Галя. Пару разів я з нею перетинався на відстані, але навіть не наважувався до неї наближатися. Хоч я був красунчиком і вмів зваблювати принцес, але ця була принцесою всіх принцес. І я не мав сумнівів, що її хлопець — якийсь принц усіх принців і що я не маю аж ніяких шансів мати успіх у залицяннях до неї. Та й не до залицянь було тоді. Ми вели запеклі бої за звільнення Мар'їнки. І врешті звільнили, підійшовши майже впритул до окупованого Донецька.

Під час тих боїв я втратив багато побратимів, але сам лише отримав пару несерйозних контузій, на які ми тоді навіть не звертали уваги. Але одного дня мене-

таки було неслабенько пошкоджено, і після тривалого лікування я повернувся не до строю, а додому.

А наприкінці грудня мене запросили на ветеранський захід з приводу католицько-протестантського Різдва (так ми його називали, хоча потім я дізнався, що наприкінці грудня Різдво святкують і в багатьох православних країнах теж), влаштованого західними спонсорами, де я зустрів одного хлопця з нашого батальйону. Завелась у нас із ним бесіда на тему реабілітації. Реабілітація є дуже необхідною справою. Війна сильно зносить бійцям дахи. І їх потрібно ставити на місце.

— Зносить. І буває, що зносить раптово, — підтвердив цю думку побратим. — Була в нашому взводі дівчина-снайпер. Позивний Галя. До речі, вона — твоя тезка жіночої статі, її ім'я Ореста. Кандидат в майстри стрілецького спорту. Завзято дірявила кацапів та сепарів. Але недовго. Одного дня, повернувшись з завдання, несподівано сказала: "Я більше не можу. Мені більше не можна цього робити. Я повинна зупинитися негайно. Інакше потім мою психіку вже не вдасться відновити". Залишила гвинтівку та поїхала додому.

— Я в своєму житті знав лише одну дівчину на ім'я Ореста. Та й не те щоб знав. У мене є кілька її пісень. Вона сама їх написала. При чому одна з її пісень називається "Галя". Її прізвище Полісянина.

— Правильно. Ореста Полісянина — це саме вона і є.

У мене в рюкзаку був плеєр. Уже не дисковий, а mp3. Усі пісні Орести я на нього переніс. Отже, я увімкнув "Галю".

— Прикольна пісня. Я чув, як вона її співала, — сказав мій побратим.

Любі генії, хіба ви не здивувалися б на моєму місці такій інформації? Я дуже здивувався. Вона спричинила появу в мене двох запитань. Чого б принцеса всіх принцес писала такі пісні? І як дівчина, досвід якої переконав її, що любов і казки про принцес та принців вигадані, щоб дурити дітей, так само як і Санта Клаус, могла бути принцесою всіх принцес? Ви хочете мені сказати, що це не два запитання, а одне й те саме, просто по-різному сказане? Згоден.

Бажання отримати відповідь на нього, тобто цікавість, а також віра в любов, казки про принцес та принців разом зі сподіванням на чарівний подарунок від Санта Клауса, спонукали мене знайти номер Орести, який досі був використаний мною лише один раз, але ж перебував у базі моїх контактів, і зателефонувати їй. І в підтвердження того, що ні чарівні казки, ні Санта Клаус не є вигадкою, вона відповіла на мій дзвінок і сказала:

— Привіт, Оресте! Ого, ти зберіг мій номер!

— Привіт, Оресто! Зберіг. Так само як і ти мій.

— Я припинила писати пісні, а через це і надсилати тобі емейли.

— Я так і подумав, коли вони перестали приходити. Слухай, я щойно дізнався від побратима, що славетна снайперка Галя з нашого бата, яка влітку люто кошмарила кацапів, це ти. Ми тут зараз в Одесі тусуємося на ветеранському заході й подумали, що було б добре, якби ти приїхала до нас на різдвяно-новорічні дні. Ми б тобі влаштували

файну святкову реабілітацію.

Ореста прийняла мою пропозицію, що було ще одним підтвердженням того, що ані чарівні казки, ані Санта Клаус не є вигадкою.

Ми сиділи в пабі, пили шампанське: я і принцеса всіх принцес. Запитання, яке мучило мене понад усе, ніяк не наважувалося злетіти з моїх вуст. Нарешті я промовив:

— Чому ти написала свої пісні?

— Бо життя таке. Мої пісні оголяють непоказну правду моєї долі, а також долі більшості таких дівчат, як я.

— Ну таких дівчат, як ти, геть не більшість. Чесно кажучи, таких, як ти, більше нема. Ти — найвродливіша красуня в цьому світі. Я не розумію лише одного: чому ти не взяла участь у конкурсі "Міс Усесвіт" і не перемогла в ньому. Тож, напевно, все, що ти співаєш у своїх піснях — метафори та алегорії. Так?

— Та ні. Жодних метафор та алегорій. Суто реалістичний показ оголеної правди. І не знущайся з мене, називаючи мене красунею.

— Ну почекай, Оресто, яке знущання? А як тебе ще можливо назвати? Хіба що принцесою всіх принцес. Яке відношення до тебе мають прищі та лупа?

— Прищів, слава Богу, я дійсно давно позбулася. А лупа була не в мене, а у хлопця. Але все одно я невродлива потвора.

— Що ти верзеш? Та мене дивує навіть просто той факт, що ти не дружина або фаворитка якогось олігарха. Бо ти реальна принцеса всіх принцес.

— Ну не дражни мене! Яка я принцеса? Я — потвора, яку Бог геть обділив вродою. І моє життя було саме таким, як я розповіла в моїх піснях, доки я не вирішила для себе, що не матиму більше стосунків із хлопцями. Крім ділових, звісно. З того часу єдиним винятком, коли щось підштовхнуло мене спробувати познайомитися з хлопцем, був той випадок з тобою.

— Спробувати познайомитися з хлопцем? Ти хочеш сказати, що найкрутіші з хлопців навколо тебе не записуються в черги, щоб спробувати познайомитися з тобою? Як таке може бути?

— Слухай, я зараз піду, якщо ти не припиниш так зло з мене глузувати. Я вже давно не та дурепа, яка все всім терпляче пробачала.

На цьому місці в моєму процесорі стався збій. Любі генії, ви як найкращі фахівці в інформатиці повинні розумітися в тому, що зі мною відбувалося. Я спочатку загличив, а потім завис. А коли розвис, єдина думка, яка в мене з'явилася, мала такий вигляд: ERROR. Я довго роздивлявся, розглядав це повідомлення в моєму розумі, аж поки процесор не став працювати як слід. Тоді я почав міркувати:

"Найгарніша у світі дівчина вважає себе невродливою. Як це може бути?" Щоб з'ясувати це, я сказав:

— Оресто, не ображайся на мене і не йди. Я зараз просто намагаюся зрозуміти дещо, що мені незрозуміло. Будь ласка, допоможи мені в цьому. Дай відповіді на мої запитання, які я тобі поставлю. Просто конкретні, чіткі відповіді на мої запитання. Добре?

— Добре. Запитуй.

— Ти вважаєш себе невродливою?

— Так.

— Чому?

— Бо це так і є.

— Що в тебе не гарне?

— Це якесь безглузде запитання. Бо ти ж сам бачиш.

— Повідомляю тобі: я бачу ідеально, досконало прекрасну дівчину, яка своєю вродою затьмарює всіх красунь, що живуть у цьому світі. А що тобі здається негарним у твоїй зовнішності?

Я не цитуватиму вам наступну частину нашої розмови, зміст якої стисло можна звести до того, що ми з Орестом розглянули всі деталі її зовнішності і з'ясували, що майже все в її зовнішності мало цілком протилежні якості від тих, які, згідно з її переконаннями, роблять дівчину гарною. І на думку Орести, ці "жахливі вади" цілком знецінювали те, що в ній було красивим, і тому вона була "гидкою потворою". Я ж зі свого боку повідомив їй, що кожна деталь її зовнішності відповідає моєму баченню того, що є еталоном досконалої дівочої вроди.

Обговорюючи ці факти, ми обидва дійшли висновку, що не існує об'єктивних критеріїв, на які б ми могли спертися, щоб визначити, чиє бачення є істинним, а чиє оманним, і врешті-решт зійшлися на тому, що це питання цілковито суб'єктивне. Ця тривала високоінтелектуальна розмова відкрила мені очі на реальність того, що насправді я не можу стверджувати, що Ореста об'єктивно є найгарнішою дівчиною у світі, бо об'єктивно найгарнішої у світі дівчини апіорі не може існувати. Я можу лише стверджувати, що Ореста є найгарнішою дівчиною у світі для мене, що вона є еталоном краси в моєму особистому естетичному сприйнятті.

Раніше я ніколи не замислювався над цим, але тепер мені стало ясно, чому, за рідкісним винятком, переможниці конкурсів краси не здавалися мені дуже гарними. А тепер зрозумів: бо їх обирав не я.

— Дякую тобі, Оресте, за те, що ти допомогла мені провести дослідження, в результаті якого я зробив дуже цікаве відкриття.

— Це я тобі дякую, Оресте. Відкриття, яке зробила я, для мене просто доленосне. І тепер я вірю і в чарівні казки про принцес та принців, і в Санта Клауса.

— Сподіваюся, що мені вдасться допомогти тобі повірити і в любов.

— Я дуже хочу, щоб тобі це вдалося.

І мені-таки вдалося.

— Мамо, якщо кожна дівчинка — принцеса, то, коли вона виросте, як призначений їй долею принц впізнає її, щоб одружитися з нею? — якось спитала наша донечка, коли Ореста збиралася проспівати їй на ніч свою нову колискову. Вона вже наслухалася від мамі багато чарівних казок про принцес та принців і намагалася на їхній підставі зрозуміти, як влаштовано світ.

— Його очі, його бачення, його сприйняття створені так, що він бачить те, чого не

бачить більше ніхто: він бачить, що вона — не просто принцеса, а принцеса всіх принцес, що вона — Міс Усесвіт у його всесвіті. Тож він ніколи не сплутає її з жодною іншою принцесою.

— Значить, кожна дівчинка — Міс Усесвіт? Так, мамо?

— Так, донечку.

— Тоді для чого потрібні конкурси краси?

— Люди часто роблять багато різних дурниць. І конкурси краси — одна з них.

— Я так і подумала: вони некорисні.

— Вони навіть шкідливі, бо вводять в оману дівчат, яким мами не розповіли про це.

— А ти мені розповіла. Дякую тобі, мамо!

— А мені про це розповів твій тато. І потім зробив моє життя чарівною казкою.

— Моє життя теж чарівна казка, мамо.

— Звісно, моя люба. Така властивість чарівних казок: вони поширюються на життя тих, кого торкаються. Тож, живучи в чарівній казці, ти робитимеш чарівною казкою життя всіх, кого ти любиш.

— Дякую тобі, мамо, що ти мене любиш. Я тебе теж люблю.

— Чудово, що ти в мене є, моє щастя.

— Твоє щастя — тато. А я — твоє маленьке диво.

— Ти теж моє щастя.

— Я — твоє маленьке диво і твоє щастя. А ще я — принцеса всіх принцес і Міс Усесвіт мого принца, якого я зустріну, коли прийде час.

— Так, доню. Ти така маленька, а вже розумієш, як влаштовано світ. А тепер заплющ свої оченята і слухай колискову. Це нова. Ти такої ще не чула...